

nimi pogledi, skriješ se grdim jezikom. Zakleneš vrata za seboj, zastreš okna, zamašiš luknjico na ključavnici. Tedaj: Stene — prijateljice; luč — sestra; knjige — posestrime; misli — ljubice... Prijateljice, sestra, posestrime, ljubice, rajajte z menoj! Sami smo! Nihče nas ne vidi!

Zdrznem se in obstojim. Rezko me zaboli pri srcu. In me presune: Tam ob zidu, v tej trdni temi, tam... tam se plazi mačka. Žare ji oči, pripravljene ima ostre kremplje. Mačka, potuhnjena mačka... Mačka? Zakaj misliš na mačko?

»Gospod sodnik...?

Čemu se plazim po prstih? Ne grem krast, v sobico grem, ki jo pošteno plačam. Hudo-delec nisem! Trdo stopim po hodniku.

»Zabavali ste se...«

Kaj te to briga, Marica? Prižgem vžigalico, nažgem svetiljko, razvežem šopek rdečih nagerlenov. Pisemca ni v njem. Razvežem šopek belih nagerlenov...

»Kaj Vas brigajo moje rože?« bruhne iz mene. Glas je trd, jezen in sirov. Čutim, da sem sirov. Hočem biti! Pogledam jo in ji vidim v očeh in na trepetanju trepalnic, da je kriva. Začudenje me ne premoti. »Lepo! Štirinajst dni lahko še premetavate moje knjige, vohunite za mojimi pismi in skrivnostmi...« Trdo povem, a mislim: Sobica, sobica!

Rekel sem! Kaj se kisate? Dobite drugega stanovanca!

Krčevit jok!

Naj ga kdo čuje!

Ne morem, ne morem drugače! Prijateljice, sestra, posestrime, ljubice kličejo.

Pretresljiv jok.

Slišite, Marica... Ne jokajte! Ne jokajte tako!... Saj... saj... no, ne jokajte... saj ostanem... Saj niti ne vem, kje naj najdem sobico, kakor si jo želim. In glejte, v štirinajstih dneh je gotovo ne iztaknem! Ne jokajte! Kdo ve, da li bi mi bila druga sobica bolj po volji? Bog zna, če bi našel v njej tisto, kar bi rad. Saj ostanem! Ne morem drugače. Pa saj nimam tu nobene izbire.

Noč. Črna, gluha noč. Slonim pri odprtem oknu in srkam vase hladni nočni zrak. Ko da me hoče zadušiti v sobici, mi je. Nebo je oblačno, zvezd ne vidim.

Prijatelji tam v Ljubljani: Ne poslušam, o, ne čujem tu petja škrjančkov... (Dalje.)

Janez Krstnik v puščavi

Jože Pogačnik

Trkanje na težka vrata.

»Stoj!«

— Pridi, občina te čaka; duše nam nadoji naše, pelji nas na božje paše in o Dobrem nam zapoj! —

»Ni dorasla brada moja, ni še trideset pomladi! Biti moram prej v ogradi do vrhà gotov s seboj.«

Pisani je ušel skušnjavi, dalje je ostal v puščavi...

V marcu

Jože Pogačnik

Tli, tli,
a ognja ni.
Za morjem daljnim se dani,
a dneva ni.

In trga se oblak, vendar
ne loči v dvoje se.
Pred oknom žene brst, vendar
se solncu ne odpre.

Jaz čakam in ne spim:
Rad bi dočakal, kdaj
lahkó porečem: Zdaj!

Mladec

Jutranja molitev

Jože Pogačnik

Vola sta moja naprežena sveža,
moja stremena napeta brne,
mojega lemeža ost je nabrušena,
roka krmarka mi je preizkušena:
dnevi so zreli...

V božje ime!

Bože, le njivo mi pravo odkaži —
v blesku jutranjem težkó je očem!
— Bože, za brazdami kruha podeli
krokarjem, meni in lačnim ljudem!